

Trelawney

ZŘÍCENINA
NA KRKU
A JINÉ
KATASTROFY

←22-51
WALL

HANNAH
ROTHSCHILDOVÁ

Etymoložka se zaměřením
na blechy, prarodiče žijící
ve třpytivé minulosti, hrabě
s hlavou v oblacích, tři
rozmazlené ratolesti a zámek,
ve kterém je víc místností s plísni
než s funkčním vytápěním.

*Zřícenina na krku a jiné
katastrofy* je satirický i dojemný
román o excentrické rodině
aristokratů, jejich rozpadajícím se
sídle a záchraně rodové cti.

*„Příznivci Jilly Cooperové
(a kdo není?) si zamilují
bezostyšné zasazení do vyšší
společnosti a fajnové postavy.
Romantická komedie na dlouhé
zimní večery: zábavná, chytrá
a velmi elegantní.“*

Daily Mail

*„Pohodlně se usadte a ponořte
se do zábavné satiry o vysoce
dysfunkční aristokratické rodině,
zoufale se snažící zachránit své
bortící se cornwallské sídlo.“*

i paper

Přeložila

Drahomíra Michnová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

House of Trelawney © 2020, Hannah Rothschild
Published by Bloomsbury Publishing, London
Translation © Drahomíra Michnová, 2020
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-464-0 (ePub)
ISBN 978-80-7625-463-3 (pdf)
ISBN 978-80-7625-111-3 (print)

Věnováno Yoavovi

Hrad Trelawney

Středa 4. června 2008

Hrad Trelawney, po osm set let domov jednoho rodu, stojí na strmém útesu vyběhajícím do moře, které omývá jižní část Cornwallu. Od roku 1179, kdy byla hrabata z Trelawney povýšena do šlechtického stavu, každý z nich používal bohatství i lsti k tomu, aby zůstal na vítězné straně dějin. Pokud šlo o loajalitu, šlechtici bezohledně a bez skrupulí měnili své postoje nebo si úplatky dláždili cestu ke svému zabezpečení a moci. Hrad o tom byl takovým trojrozměrným důkazem, zhmotněním jejich bohatství a vlivu. Každý hrabě k němu nechal něco přistavět, až byl hrad nakonec považován za nejimpozantnější, ne-li nejkrásnější šlechtické sídlo v celém cornwallském hrabství.

V době před první světovou válkou bývalo v letních měsících zvykem rodiny a jejich hostů vyvézt z domácí loděnice výletní loď a plout kolem pozemků Trelawneyových, kolem dekorativních hrádků a svatyní, do Trelawneyovy zátoky, kde pobýli v přímořském domě – na hrádku Trelawney – nebo se projížděli na jachtě, která nesla stejné jméno. V zimě podnikali hony na lišku s Trelawneyovými loveckými psy foxhoundy nebo na panství stříleli lovňou zvěř. V té době rod vlastnil tolik pozemků a byl tak mocný, že jeho příslušníci mohli cestovat z Trelawney do Bathu, z jižního pobřeží až do Bristolského zálivu, aniž

vkročili na pozemek někoho jiného. Tento pás Anglie proslul jako Trelawneyské hrabství, oblast o rozloze pět set tisíc akrů včetně čtyřiceti mil pobřeží. S příchodem železnice mohli ti členové rodiny, kteří chtěli cestovat až do Londýna (většina z nich to odmítala, a kdo by jim to mohl mít za zlé), nastoupit na Trelawneyově nádraží do soukromého vlaku, označeného zvenčí i zevnitř erbem Trelawneyů.

Počátkem devatenáctého století byl hrad už natolik rozšířen, že v něm pro každý den v roce byla jedna místnost, měl jedenáct schodišť a přes šest kilometrů chodeb. Poté, co se v jeho bludišti beznadějně ztratila oblíbená milenka krále Jiřího III. a málem zemřela na podchlazení, dostávali hosté při příjezdu miniaturní stříbrnou krabičku ozdobenou erbem, v níž byly konfety odlišných barev. Každému hostovi byl přidělen jiný odstín, dotýčný si pak konfetami vyznačil cestu do svého pokoje.

Rudyard Johnson, viktoriánský pisatel deníku a pravidelný host, si zapsal: „Hrad sestává ze čtyř hlavních budov, z nichž každá byla vystavěna v jiném století. Jednou z kratochvílí rodiny Trelawneyů je spát v alžbětinské ložnici, snídat v jakubovské síni, podávat odpolední čaj v zimní zahradě z období regentství Jiřího IV. a tančit v georgiánském tanečním sále. Ti, kdo milují ranní zdravotní procházky, uvítají čtyři sta metrů dlouhé cimbuří.“ Uznávaný historik architektury z osmnáctého století J. M. Babcock hrad zavrhl coby „vomitorium vzájemně neslučitelných architektonických stylů, odrážející rozmary bohatých, nevzdělaných a požitkářských aristokratů“. Až do začátku dvacátého století se tu svítilo svíčkami nebo olejovými lampami a topilo v krbech. Horká voda se ohřívala v obrovských kotlích na sporácích v suterénu a nosila v kbelících do koupelen. Na tělesný odpad se používaly porcelánové nádoby, které se pak i s obsahem ukládaly do dřevěných

beden či skříní, a i ten se vynášel ručně (rukou nějakého sluhy). Tyto úkoly vykonávalo pětasmdesát členů domácího služebnictva, které čítalo i komorníka, hospodyní, kuchařky, sluhy, posluhovačky a hodináře. Venkovní práce mělo na starost šedesát dalších, počínaje zahradníky a podkoními a konče chytači krtků a kočímí, dokonce tu byl i ošetřovatel medvědů a velbloudů. Roku 1920 bylo rozhodnuto, že se na hradě zřídí ústřední topení, zavede se vodovodní potrubí a elektřina. Byla to sisyfovská práce, která však nikdy nebyla dokončena. Zmodernizovalo se jen georgiánské křídlo, v němž vzniklo devět koupelen pro osmdesát čtyři pokojů – tuto část hradu vyhřívalo celkem jedenáct radiátorů.

Hrad vytvářel vlastní hudbu: v trubkách to syčelo a bublalo, septiky pod sklepy se plnily a neustálé žbluňkání a klokotání podbarvovalo každou činnost. Široká prkna podlahy tiše skřípala a sténala, jak se smršťovala a roztahovala v měnících se teplotách. Vítr prohánějící se na cimbuří hvízdal, okenní tabulky rachotily v bouřkách. Obrovské kotle na horkou vodu v suterénu se otřásaly a bojler v podkroví bublaly a syčely. Není divu, že rodina považovala svůj domov za bytost schopnou vnímat: v očích členů rodiny byl hrad Trelawney něčím daleko víc než jen hromadou cihel a malty.

Interiér hradu se však svou krásou nikdy nevyrovnal kráse jeho okolí. Na severu se prostíralo čtyři sta akrů středověkého dubového lesa s hustými polštáři mechu, protkaného říčkami uhánějícími přes žulové balvany. V srdci lesa se zrcadlilo dokonale kulaté hluboké jezero, do nějž ústil vodopád. Mýtiny se v různých ročních dobách měnily v koberce květin – rostly tam krokusy, sněženky, modré zvonky, divoký česnek a vzácné druhy orchidejí. V této rajské zahradě žila zdejší fauna: vysoká zvěř, třicet druhů zpěvných ptáků, třicet čtyři odrůd motýlů, šestnáct rů-

ných druhů mŕ, taktěž lišky, jezevci, vydry, lasičky, myši, hraboši, krtci, slepyši a hadi.

Na východě a západě se vlnily louky potečkované ovce a kravami, střídala je orná pole. Po osm staletí byla tahle žírná a úrodná oblast obilnicí West Country a poskytovala další příjmy do rodinné pokladny. Avšak hosté nejvíce obdivovali jižní okraj panství – asi šedesát akrů pozemku přetvořeného v zahradu, která se svažovala k ústí řeky. Generace hrabat a jejich manželek okolní terén hradu zkrotily a přetvořily, vznikly tu pěšinky a potůčky, široké cesty, terasy, podúrovňové zahrádky, vyvýšené záhony, rostly zde umělecky sestříhané keře a stromy, louky s lučním kvítím střídaly exotické palmové háje a vykobercované plochy a nechyběla ani zídka obehnaná zeleninová zahrada o rozloze dvacet čtyři akrů. I zahradou protékaly říčky a nechyběl tu vodopád a úplně na jihu rostl rozsáhlý les rododendronů a azalek obklopený antickými vavříny. Vyhlídky a průhledy byly opatřené dórskými sloupy a vítěznými oblouky. Nacházely se tu tajné jeskyně a fontány, které nějakým geniálním přírodním působením stříkaly sloupy vody patnáct metrů vysoko. Kombinace upraveného terénu a nedotčené krajiny a boj odhodlané lidské ruky s přírodou vytvořily nezapomenutelný zážitek. Hrad Trelawney byl podle obecného názoru nejúchvatnějším místem na britských ostrovech.

Jak mýjela staletí, rozmařilé počínání hrabat z Trelawney postupně utlumilo rozvoj jejich dalších schopností. Ze čtyřiaadvaceti po sobě následujících hraběcích vlastníků vedlo posledních osm nezřízený život bez jakéhokoli podnikatelského důvtipu a prozíravosti. Nedostatek schopností rozumně nakládat s finančními prostředky, dvě světové války, krach na burze, tři rozvody a dědické daně způsobily, že se rodinné jmění promrhalo. Finanční se postupem času rozplynuly. Sluhové museli odejít

do války a nikdo je už nenahradil. Farmy i honosný dům v Londýně bylo nutné prodat. Soukromý vlak zrezivěl, výletní loď shnila. Některá křídla hradu se zavřela. I hrádek prodali, stal se z něj hotel.

Cenné obrazy a nábytek šly do aukce a zbyly po nich jen jizvy: vybledlé čtverce a obdélníky na zdech nebo nepřijemně prázdná místa v pokojích. Jediné, co zůstalo, byl brak, pozůstatek někdejší rozmařilosti a nadšení celých generací Trelawneyů – jako třeba obrovský vycpaný lední medvěd v západní vstupní hale, jehož srst a tesáky zežloutly časem.

Gobelíny ve velké síni a na chodbách, kdysi hýřící pestřími barvami hedvábných nití, ztratily svou svěžest, vybledly a objevily se v nich trhliny. Prošlapanými koberci prosvítala prkna dřevěných podlah. Z pohovek a kanapétek vyhrězly koňské žíně a rezavá péra. Rozviklané a rozlámané židle se povalovaly na místech, kde je naposledy někdo použil: dřevěné mrtvoly v prohrané bitvě o údržbu. Rudou barvu sametových závěsů slunce změnilo v jednotlitě šedou. Okna zvenčí zarůstala nespoutanými kadeřemi břečťanu a trnitého šípkového křoví. V některých místnostech se propadl strop a obnažil podlahu pokojů nad nimi. Průvan otrhal papírové tapety, jejichž cáry bezmocně a schlíple visely ze zdí. Současní obyvatelé se rozhodli do většiny prostor hradu raději nevstupovat. Zamkli dveře chátrajících místností v bláhové naději, že tím oddálí definitivní rozpad. Občas bylo slyšet silný hluk nějakého padajícího kusu omítky, jako když se kácí strom ve vzdáleném lese. Jednou se nějaké malé dítě málem propadlo podlahou v prvním poschodí do přízemí, ale na tuhle příhodu se rychle zapomnělo; byla odsunuta do archivu událostí, na něž bylo lépe nevzpomínat.

Nikde nebylo tak nápadně znát úpadek rodinného blahobytu jako v kdysi proslulém rozlehlém parku: příroda

si zase pomalu a nezadržitelně brala zpět, co jí bylo kdy-
si odňato. Potůčky zadusil polštář vodních lilií, rybníčky
zaplavilo bahno, cestičky zarostly nestříhaným křovím,
na zaplevelených záhonech se už nedalo nic sázet, tisy
a živé ploty u pláže se vymkly kontrole a rododendrony
s azalkami spolu vedly nekonečný boj o světlo, vytáhly se
a zplaněly. Fontány se ucpaly. Keře komulí bujely. Dávno
nesklizená zelenina na záhonech se vysemenila a nepo-
užitelné rostliny vyrážely znovu. Kamenné altány a oblou-
ky už nebylo vidět pod spleť břečťanu a dalších popína-
vých rostlin.

Uprostřed toho všeobecného chaosu a zmaru uvnitř
i venku se vyjímal malý kousek zahrady, která zůstala s vel-
kou houževnatostí opečovávaná a na níž toho červnového
odpoledne roku 2008 horlivě pracovala vikomтка Jane,
snacha čtyřiačtyřicátého hraběte z Trelawney a manželka
dědice Kitta. Pilně plela záhon růží a odmítala si připustit,
že z boje s plevelem vyjde jako poražená. Práci v této části
zahrady považovala za terapii; vytrhávání plevelu a stříhání
odkvetlých květů ji uklidňovalo. Ráno dostala na pohled
neškodný dopis napsaný na dvou stránkách leteckého pa-
píru. Přesto ji tak rozčilil, že se chopila první příležitosti
vyrazit s malým rýčkem a nůžkami do zahrady.

Jane Trelawneyové bylo jednačtyřicet let. Díky neko-
nečným schodům v hradu, zahradničení, vykonávání vět-
šiny domácích prací, péči o přestárlého tchána a tchyni,
své tři děti a taktéž o posledního koně ve stáji si udržela
pěknou postavu. Jemné hnědé vlasy jí na skráních už tro-
chu prokvétaly šedinami, pleť měla světlou, ale tváře opá-
lené zdejší sluncem a oči spíš šedé než modré. Kdyby
o svůj vzhled alespoň trochu pečovala, mohla by být po-
važována za hezkou ženu. Jenže špatně ostříhané vlasy
(kuchyňskými nůžkami), které jí vybledly a zhrubly poča-
sím, a ruce s neupravenými nehty zdrsňelé prací jí dodá-

valy spíš vzhled pomocnice v domácnosti než šlechtičny, jak si ji většina lidí představuje.

U zimozrázového živého plotu ležel jejich labrador, občas zvedl krásnou černou hlavu a líně se ohnal po mouše. Pes jménem Pooter, vycvičený k aportu, trávil většinu zimních víkendů s Janiným manželem na lovu bažantů (lovili však u někoho jiného, protože jejich bažantnice zůstala opuštěná koncem osmdesátých let). I když Kitto nemohl pozvání na lov oplácet, byl vítaným hostem v kruzích, které obdivovaly hraběcí titul, prvotřídní trefu a náruživé pití. Když byl hradní pán doma, pes Jane zcela ignoroval. Zajímala ho jen v době jídla. I její tři děti k ní přistupovaly podobně, matka pro ně znamenala pohodlnou taxislužbu a servírku. Nejstarší syn Ambrose studoval poslední ročník věhlasné soukromé střední školy v Harrow, ale vzhledem k přemrštěnému školnému rodiče už nemohli tento přepych dopřát mladšímu Tobymu a Arabelle, takže ti musí chodit na místní gymnázium.

Zmíněný dopis, který přišel po snídani, se na ni zle mračil z mísy s ovocem na kuchyňském stole. Jane se ho sice snažila zakrýt banány, utěrkou a další poštou, ale podle elegantního rukopisu a adresy odesilatele věděla, od koho a odkud je. Nějakým šestým smyslem vycítila, že by ho raději neměla otevírat a měla by na něj zapomenout. Ale pak zvítězila zvědavost a Jane obálku roztrhla. Pohled na rukopis byl stejně nepříjemný jako projít pavučinou; neviditelná hedvábná vlákna se jí odpudivě lepila na obličej. Otočila popsané stránky a všimla si, že drobné písmo v úvodu se postupně zvětšuje a kolísá. Jeho autorka ve škole vždycky vyhrávala ceny za nejlepší výkon v nejružnějších soutěžích. Bývaly dny, kdy posbírala všechny trofeje, od sportu přes matematiku až po dějepis.

Jane se posadila, udělala si na stole kousek místa a položila oba listy před sebe.

Milá Jane, za posledních dvacet let jsem na Tebe, Blaze a Trelawney často myslela. Jane zavřela oči a úplně slyšela Anastasiin zpěvavý hlas, tak tichý a spiklenecký, že jste se museli naklonit blíž a jejím vlahým dechem si nechat ovanout tvář.

Žiju v nádherném indickém paláci jménem Balakpur, několik set mil na sever od Dillí, se svým manželem mahárádžou a osmi z jeho jedenácti dětí. Já mám děti dvě, ale můj vlastní syn je nejmladší, takže titul nezdědí.

Jane pomyslela na svého mladšího syna Tobyho, který byl v mnoha ohledech vhodnějším kandidátem na dědický titul hraběte než ten prvorozený, ale osud mu určil, aby zůstal až na druhém místě.

Určitě se divíš, proč Ti po tak dlouhé době najednou píšu, pokračovala Anastasia. Jane, zoufale potřebuju Tvou pomoc, i kdyby jen kvůli těm starým časům, ze sentimentality, z laskavosti nebo kvůli „třem mušketýrkám“. Jane se při zmínce jejich dávné přezdívky sevřelo srdce.

Umírám. Horečka dengue vypíná mé orgány jeden po druhém jako skomírající kontrolky na palubní desce. Můj manžel zemřel před pár měsíci. V den jeho smrti palác Balakpur a veškerý manželův movitý majetek připadl jeho nejstaršímu synovi. Nový mahárádža mě i s mou dcerou Aješou vypudil do malického venkovského špitálu na předměstí Kalkaty. Ponechal si však mého syna Sachana, Aješina nevlastního bratra; pochybuju, že svého zlatého chlapečka ještě někdy uvidím.

Jane se snažila vyburcovat v sobě nějaký soucit pro svou kamarádku a její děti, ale bohužel se jí zmocňovalo jen neblahé tušení.

Jak víš, milá Jane, nemám žádné příbuzné, rodiče ani sourozence. Ty, Blaze a Trelawney pro mě budete navždy znamenat domov. Aješa nemá kam jít a vy jste moje spása. Prosím, přijměte ji.

Jane si poslední odstavec přečetla třikrát. Opravdu Anastasia žádá ji a Kitta, aby se ujali jejího dítěte? Po dvaceti

letech? Po tom všem, co se stalo? Jane se musela nahlas zasmát. Nepřicházelo v úvahu, aby se k nim ta holka nastěhovala. Měli s Kittem co dělat, aby uživilí svoje děti, natož krmit ještě nějaké další! Kromě toho Jane nevěřila, že Anastasia umírá; nejspíš si potřebovala odpočinout od rodičovských povinností, a kdo by jí to mohl mít za zlé, pomyslela si Jane. Teď si v klidu a tišině zahrady vylila svůj vztek na odkvétajících růžích a zchladila si ho i na několika květech v nejlepším rozpuku. Když se zadívala na odstřižené hlavičky u nohou, viděla v nich podobenství ztraceného přátelství, které když je přetato, nelze tak jednoduše navázat znovu. Skutečně důvěrný vztah byl jemnou tkaninou společných zážitků utkanou z tenkých nitek uplývajícího času, vzájemné důvěry a pomoci. Nebyl to žádný ubrus, který by se dal složit, uklidit nadlouho někam do skříně a pak zase roztřepat, až bude potřeba. To, co si ty tři ženy kdysi tak rády společně užívaly, leželo bez povšimnutí tak dlouho ladem, že seschlo a ztrouchnivělo. Jejich přátelství bylo přinejmenším něco jako stará pohlednice, jako barvotiskový obrázek mořské pláže, prodchnutý pouhou sentimentální vzpomínkou. Ona, Anastasia a Blaze už nikdy neobnoví tu dřívější vzájemnost; jejich životy a poměry, v jakých žily, se příliš lišily. Anastasia mohla ve svém dopise naznačovat, co chtěla, ale Jane jí nic nedlužila. Zároveň se rozhodla, že manželovi nic neřekne. Čím méně bude Kitto o Anastasii přemýšlet, tím sebejistěji se Jane bude cítit.

Měla radost, že tu záležitost vyřešila tak rychle a zdárně, a přehlížela záhon růží u západního křídla hradu. Odpolední slunce pozlatilo okenní tabulky i celou jednu zeď, která se vypínala do dvoupatrové výšky a táhla padesát metrů daleko, porostlá vistárií hýřící posledními nachovými květy. Zaposlouchala se do bzučení včel, které na těch rudých hroznech hodovaly, zahlédla žlutého

stehlíka, jenž se mihl kolem a zmizel v hnízdě. Nad hlavou jí přeletěl párek kolih, volaly na sebe – Jane měla ráda ten zvuk střídavě znějící jako chichotání a houkání. V dálce zabučela kráva, možná na své telátko, a ze vsi, dvě míle vzdálené po proudu řeky, bylo slyšet melodii z malého reproduktoru zmrzlinářské dodávky. Když se tak rozhlížela, srdce jí překypovalo láskou. Toto byl Trelawney, hrad jejího manžela Kitta, a jednou bude patřit jejímu nejstaršímu, synovi Ambrosovi. Její nikdy nebude; tato vikomtka, stejně jako mnohé před ní, byla jen pouhým stínem procházejícím jeho dějinami.

Zazvonil jí mobil. Na displeji vyskočilo „Clarissa“, takže volala tchyně. Jane měla sto chutí hovor nepřijmout, ale povinnost a zvyk ji přiměly k opaku.

„Dnes budeme večeřet brzy. Hrabě se cítí trochu unavený.“ Tchyně zavěsila, aniž se obtěžovala nějakým pozdravem.

Jane se stala služkou a mohla to zazlívat jen sama sobě; vždycky se snažila vyhovět, i když to s ochotou příliš nepřeháněla. Ještě že se alespoň stará teta Tuffy držela ve svém domku v parku; Jane ji tu a tam zahlédla, jak cupitá někde venku, ale obě byly rády, když se mohly jedna druhé vyhnout.

Uložila zahradnické rukavice, nůžky a rýček do dřevěné bedničky a vydala se do kuchyně. Vůně sluncem prohráté trávy jí znovu připomněla staré časy, kdy s kuchařkou plánovala jídelníček, se zahradníkem probírala, které květiny zasadit do záhonů lemujících cestičky a které nařezat do váz v pokojích, a dvakrát do roka jezdila do Londýna, aby si nakoupila nové oblečení. Byla to úleva ztratit spojení s bývalými přáteli; nikdo tak nevěděl, kam to nakonec dopracovala.

Šla po dlážděné cestičce podél západního křídla hradu, míjela pobožené skleníky a kůlny, ve škvírách mezi

žulovými kostkami bujel šťovík a starček. Oprýskané postranní dveře se nikdy nezamykaly; klíč se ztratil už dávno. Zdi vnitřní chodby dole lemoval mech. Komule se uchytila i v puklinách, Jane uklidňovala krása jejích fialových květů. Podle rodinného zvyku odkopla zahradnické boty na hromadu holínek a tenisek v botárně.

V kuchyni odložila nůžky zase nahoru na kredenc mezi ostatní relikvie rodinného života: skladovaly se tam školní vysvědčení, kriketové míčky, čajové konvice, otlučené talíře, lahvičky s aspirinem, staré fotografie, klíče, o kterých se už nevědělo, ke kterým dveřím patří, balíčky karet, z nichž mnohé byly poztrácené, a vycpaný králík (neznámého původu) prožraný od molů. Jane kdysi vymalovala celou místnost jásavě hráškovou zelenou, aby v zimě přerazila ponuré šero. Ozdobila zelené stěny širokou malovanou bordurou propletených snůtek zimolezů, šípkových růží a klematisu; pozornému divákovi neunikli ani malé myšky a čmeláci, kteří se v té změti schovávali. Na stole z borového dřeva stálo rádio s anténou zhotovenou z drátěného ramínka na šaty a neustále vypouštělo sotva slyšitelné, leč uklidňující zvuky stanice Rádio 4. Vydrhnutá dřevěná deska vedle dřezu, sloužící k odkapávání umytého nádobí, byla pokrytá čistými hrnci a šálky obrácenými dnem vzhůru a dřez byl plný fazolových lusků, mrkve a nových brambor, které Jane dopoledne sklídila v zahradě. Jane si otřela ruce o kalhoty, otočila kohoutkem a pustila se do mytí brambor, pak je nakrájela na malá kolečka a úhledně je naskládala na mleté maso v pekáči. Třikrát do týdne jedli nějakou obměnu zapečeného mletého masa s bramborami. Jane nebyla dobrá kuchařka, chyběly jí nápady a trpělivost. V pondělí dopoledne vždycky koupila v místním obchodě za velkoobchodní cenu obrovské balení mletého masa a stejně obří karton tuňáka v konzervě. Vaření pro

ni byla nepříjemná povinnost, kterou bylo třeba přetrpět. Zbývající volný čas, kterého nebylo mnoho, trávila ve svém ateliéru a navrhovala v něm a tiskla tapety. Tahle činnost ji zachraňovala před zešílením. Proces pracného přenášení jejích nápadů na papír, vyrývání ornamentů do tiskových bločků a pak samotný tisk fantastických barevných kombinací ji nesmírně uspokojoval. Tady alespoň mohla dovést nějaké dílo od začátku do konce a vidět výsledek; všechny ostatní každodenní činnosti, kterým se musela věnovat, jako by konce neměly.

Na mobilu jí cinkla zpráva od Kitta: má důležitou schůzku a musí zůstat v Londýně. Jane vzala velký nůž a s vervou sekala mrkev na kousky. Pooter ji nervózně pozoroval a pak se raději vyplížil na chodbu, kde se posadil. Jane se nedivila, že Kitto nepřijede domů; kéž by si i ona mohla dopřát nějakou kratičkou přestávku od vši té zdejší dřiny. Záviděla mu jeho práci předsedy banky, malý byt v Pimlicu a ty únavné pracovní večere. To vše přinášelo tolik potřebný příjem, ale také neblahé následky: čas, který Kitto trávil v City, v něm rozdmýchával tendenci investovat do nejistých podniků. Před pár týdny se přihnal do kuchyně jako velká voda, odhodil aktovku na stůl, popadl manželku kolem pasu a divoce ji zlíbal na krk. Všechno se teď konečně změní, ujišťoval ji. Udělal „neprůstřelnou, festovní, úžasnou, pětihvězdičkovou“ investici do jakéhosi „dluhopisu“. Nedokázal jí vysvětlit, v čem ta „úžasnost“ spočívala – týkala se bydlení a hypoték. Čím víc horoval o tom, že jde o něco „neprůstřelného“, tím větší strach se jí zmocňoval.

Nebylo to poprvé, co takové řeči slyšela: pokaždé šlo o jinou koncepci, výsledek byl bohužel vždycky stejný. Kitto investoval pět set nejlepších akrů půdy do pěstování jahod v době, kdy Španělsko tohle ovoce produkovalo za zlomek nákladů. Jeho nápad, že budou na svém

pozemku ekologicky likvidovat odpad, vedl k obrovské a nákladné reklamní kampani, ale nakonec se ozvali jen tři zájemci. Zřídil a financoval projekt výstavby nových obytných domů, ale nedostal potřebná povolení od místních úřadů: rozestavěné domy stále zely prázdnotou. Jeho plán výstavby vodních elektráren stál stovky tisíc, ale před dokončením se zjistilo, že tlak vody nedostačuje pro jejich provoz. K jednomu Vánocům nakoupil celé rodině drahé detektory kovu, protože předpokládal, že po osmi letech se někde na jejich panství musí najít zakopaný poklad. Po čtyřech dnech hledání a kopání našli jako nejzajímavější předmět zahradnickou lopatku s vyrytými ornamenty, kterou místní aukční dům vydražil za necelých dvacet liber. Později se rozsáhle investovalo do chovu vzácných druhů zvířat, jejichž výskyt byl tak výjimečný, že je nikdo raději nechtěl.

A teď zase nějaký nový nápad a ještě větší hypotéka. Jane rozčileně třískla kastrol, až se dlouhé držadlo ulomilo. Byl to jeden z posledních dobrých kastrolů toho typu, dostala ho jako svatební dar od jedné vzdálené sestřenice. Obhlížela škodu a říkala si, jestli rukojeť ještě půjde přiletovat. V nejrůznějších opravách už nebyla žádný amatér; dokázala oživit traktor, auto i sekačku. Napustila do kastrolu bez ucha studenou vodu, postavila ho na AGA sporák a všimla si, že ani jedna plotýnka nehřeje. Sklonila se a zkontrolovala plamínek. Zjistila, že zhasl. Škrtila sirkou, chtěla ho zapálit, ale nic se nestalo. Zapnu-la tedy elektrickou troubu, vložila do ní pekáč s mletým masem a šla po schodech do sklepa zkontrolovat nádrž s naftou. Cvakla vypínačem a kráčela zatuchlou chodbou ke kotelně. Nepanikař, domlouvala si, čtyři velké nádrže nemůžou jen tak vyschnout. Posvítila mobilem na palivoměr první nádrže. Byla prázdná. Totéž hlásil druhý kotel a pak i třetí a čtvrtý. V žádném z nich nafta nebyla. Žádná

nafta. To znamenalo nemít na čem vařit a na čem ohřívat vodu ani čím topit. Naštěstí je červen, pomyslela si s trochou naděje, a máme ještě elektřinu. Děti se můžou osprchovat ve škole. Tchyni a tchánovi horkou vodu přinesu. A pokud jde o ni a Kittu, vezmou si mýdlo a zajdou se umýt k řece, otužování je přece moderní.

Zahnala pocity zoufalství a beznaděje, vrátila se nahoru a šla do přípravný vyndat prádlo z pračky. Ambrose a Kitto nebyli doma, a tak ho alespoň nebylo tolik. Naházela mokré prádlo do koše a šla ho na zadní nádvoří pověsit na šňůry.

Zbývala jí čtvrt hodinka, než se dopeče maso. Zařala zuby před nevyhnutelností. Bez nálady zamířila dlážděnou chodbou do kanceláře. Před čtyřmi lety propustili správce a Jane se chopila funkce rodinného účetního sama. Zpočátku ten úkol zvládala s dychtivou horlivostí, ale jak se účty hromadily a šance na jejich zaplacení se ztenčovala, nadšení pro třídění účtů ochablo. Měla je rozdělené do tří kategorií: naléhavé, zoufalé a katastrofální. Původně je tak rozdělovala z legrace; ani ve snu ji tenkrát nenapadlo, jak prorocká jsou to slova a že jejich finanční problémy budou eskalovat tak rychlým a vytrvalým tempem jako armáda mravenců šplhajících na pocukrovanou buchtu. Během pár posledních měsíců se hromádka účtů označených jako „katastrofální“ výškou rovnala „naléhavým“, a pokud si nechtěla lhát do kapsy, mnohé „zoufalé“ si zasloužily být povýšeny na „katastrofální“. Jane vzala horní, ještě neotevřený dopis a roztrhla obálku. Památkový úřad jim hrozil, toho roku už potřetí, že hrad zkonfiskují. *Opakovaně vás upozorňujeme, že údržba této budovy ze seznamu „stupeň 1“ nesplňuje ani ty nejzákladnější požadavky. Při naší poslední návštěvě jsme napočítali padesát šest oken, která neodkladně vyžadují výměnu. Opěrné zdi východního a jižního křídla se očividně sesedají. Alžbětinská*

střecha se propadá. Jak si mohl ten úctyhodný orgán myslet, že by rodina dokázala zaplatit opravy? Zmuhlala dopis do kuličky a mrskla jím přes místnost, až zapadl za kartotéční skříňku. Další dva dopisy byly z bank, které nabízely bezúročné kreditní karty pro výběr až deseti tisíc liber. Jane je strčila do zásuvky. Probírala se rychle dalšími obálkami, až našla jednu s hlavičkou „West Country palivo“. V dopise stálo červenými písmeny „NEDOPLATEK“. Podívala se na dlužnou částku: osmdesát osm tisíc. Osmdesát osm tisíc! To si snad dělají legraci! Už se chtěla posadit a napsat jim, co si to dovolují, vtom si však vzpomněla na pekáč v troubě. Unaveně vstala a vrátila se do kuchyně.

Zanedlouho tam vtrhli její mladší syn a dcera, plni energie a vyhládlí ze školy. Janiny geny se na dětech moc neprojeví, pokud šlo o vzhled. Všechny měly po otci kaštanové vlasy a oříškově hnědé oči.

„Ach ne, snad nemáme zase tu pitomou sekanou!“ Arabella hodila tašku na kuchyňský stůl a skopla boty.

„Vždyť jsme ji už dlouho neměli.“ Jane zvedla tenisky a přihodila je na hromadu ostatních bot.

„Naposledy včera,“ upřesnil Toby a vrhl po mladší sestře varovný pohled. Jane se na něj vděčně usmála.

„Tohle jídlo by mi mohlo zpomalit růst. Jsou v něm čtyři procenta masa a devadesát osm procent zvířecí srsti a kopyt,“ prohlásila Arabella a naložila si na talíř pořádnou hromadu našedlého masa a brambor, které se trochu připálily.

„To dělá sto dvě procent.“ Toby si nabral menší porci a ukrojil si tři řádné krajíce chleba.

„Nechte prosím vás trochu babičce a dědečkovi,“ připomněla jim Jane.

„Vždyť oni nikdy nic nejedí.“ Arabella se posadila ke stolu a vymačkala z plastové láhve tolik kečupu, aby jím zakryla všechno maso.

„Fuj,“ komentoval to Toby a namazal si chleba salátovým dresinkem.

„Abych přerazila tu chuť,“ podívala se Arabella vyčítavě na matku.

„Zítra teda asi udělám zapečený kečup s brambory a můžeš si to posypat troškou mletého masa.“

„To jsem se zasmála!“

Jane se kousla do jazyka. Už pět let čekala, až její dcera projde touto fází dospívání. I její učitelé si stěžovali, že s ní není k vydržení, což Jane nijak nepřidalo. Arabella se naládovala během pár minut, odnesla talíř do dřezu a vypadla z kuchyně.

„Jak ses měl, Tobíčku?“ zeptala se Jane syna. Po tom šoku s nádržemi na naftu a Anastasiiným dopisem toužila promluvit s někým jiným než jen s Pooterem.

„V pohodě.“

„S kým sis pokecal?“

„S nikým.“ Toby vytřel talíř kouskem chleba, dal matce pusku na tvář a zmizel.

Jane se podívala na to, co zbylo v pekáči: stačilo to tak akorát pro ty dva staroušky. Aby přehlušila ticho, začala si zpívat; a aby zahнала jakousi podrážděnost, bubnovala přitom vařečkou o kastrol.

Arabella a Toby už seděli v nedalekém pokoji s televizí, slyšeli ty zvuky a obraceli oči v sloup. „To jsou ty žaludky a střeva, co melou do levné sekané. Působí ti to na mozek a postupně se zcvokneš,“ poznamenala znalecky Arabella.

„Nemoc šílených krav,“ konstatoval Toby suše.

„Myslíš, že se z nás stanou sirotci?“

„Takovou kliku mít nebudeme.“

V přízemí dalšího křídla hradu, nazývaného „křídlem paní domu“, seděli na starém kanapíčku bok po boku

hrabě a hraběnka z Trelawney, Enyon a Clarissa a ohřívali si nohy u malých elektrických kamínek. I v červnu byla v místnosti zima a Clarissa si přes sebe přehodila kožich, pod nímž měla tvídovou sukni a twinset. Manžel měl na sobě manšestrový oblek s koženými záplatami na loktech, tlustý vlněný svetr a dvě šály. Na krbové římse stály hodiny a portrét dvanáctého hraběte z Trelawney. Nechyběly ani řady tuhých zažloutlých pozvánek a staré vánoční pohlednice. Na malém stolku vpravo se vršily knihy a noviny, malý televizor a broušené karafy s sherry a ginem. V dalším rohu stál psací stůl se stahovací roletou, nad nímž visely další rodinné portréty. Okna rámovaly závěsy ze zeleného sametu: jeden natržený, druhý nedotčený, oba na vnitřních okrajích vybledlé sluncem. Krásný tkaný turecký koberec byl na určitých místech prošlapaný a stál tu i koš pro dávno zesnulého psího přítele.

„Zítřka přepíšu závěť,“ oznámil Enyon své choti.

„Copak jsi od včerejška změnil svá rozhodnutí?“ zeptala se Clarissa, ne nelaskavě.

„Nechám ten Gainsboroughův portrét Belle.“

„A kdo je Bella?“ Nechtěla manželovi připomínat, že zmíněný portrét už dávno prodali.

„Moje vnučka, ty sklerotická bábrle. Čestně, Clarisso, začínáš mě zneklidňovat.“

„Nemáš žádnou vnučku Bellu,“ upozornila ho hraběnka. „Naše vnoučata se jmenují Ambrose, Toby a Arabella.“

„A kdo je kruci Bella?“ vyjel na ni hrabě.

„Když se nad tím zamyslím, mohla by to být Arabella.“

„Cha! Pořád mám v sobě jiskru!“ Enyon se plácl do stehen. „Pojď a já tě pomuchlám, hlavně v těch pěkných krajkových kalhotkách!“

„Krajkové kalhotky jsem nosila naposledy v roce 1962,“ zahihňala se hraběnka. Bylo jí osmdesát, manžel byl o pět

let starší. Vrásčitá tvář a svrasklá kůže na krku, dnes už příliš hubeném, takže mu od něj odstával límec, mu dodávaly vzhled staré želvy. Ale v mládí to byl vysoký a urostlý muž s šíjí jako býk, muž, který bez námahy zvedl malou jalovici a při jednodenním lovu uhнал tři horkokrevné koně. A jeho hlasitý smích či rozzlobený křik byly slyšet na půl míle daleko. Během dlouhého manželství byl hraběnce soustavně, až téměř chorobně nevěrný. Kombinace skvělého vzhledu, vysokého sebevědomí, titulu a nezměrného libida znamenala, že se před ním uchránilo jen málo žen; za ta léta měl mezi svými trofejemi manželky přátel, herečky, komorné, služky – těch žen bylo tolik, že se mu kdysi přezdívalo Casanova z Trelawney. Manželka se však rozhodla jeho eskapády nevidět a považovala jejich manželství za neobvykle šťastné a naplněné. Došlo jen k jedné málem nenapravitelné chybě, když její manžel a jeho tehdejší mladinká milenka ztratili hlavu a hrozilo, že spolu uprchnou. Tu mladou dámu jako několik dalších před ní vybavili nemalým odstupným a urychleně odeslali do kolonií. Když se teď Clarissa dívala na scvrklou a vysušenou verzi svého milovaného manžela, moc dobře věděla, že udělala správně, když tenkrát jeho poklesky ignorovala. Jaké štěstí, že se narodila bez jakýchkoli romantických tužeb.

„Už je čas?“ zeptal se Enyon.

„Je teprve pět. Zbývá ještě hodina.“

„Copak nemůžeme předstírat, že je šest?“

„Zásady, drahý. Zásady.“

Jejich staré kosti už tak krutě prochladly, že se manželé skoro nemohli pohnout.

„Zdá se mi to, nebo se ten čas dnes obzvlášť vleče?“

„Možná trošku,“ musela Clarissa připustit.

Stáří a neduhy náplň jejich dnů značně oklestily. Vstávali v sedm ráno, umyli se a podnikli krátkou zdravotní

procházku kolem hradu. Pak se posadili k malému ohni a závodním tempem vyluštili křížovku v *Timesech* (pořád žili v naději). Jednotvárnost přerušili v poledne dvojitou sklenkou sherry a televizními zprávami v jednu. Následoval krátký odpolední šlofíček a pak vyřizování „korespondence“ (z velké části psali kondolence). Na další zdravotní procházku si vyšli ve tři, v pět si dopřáli omytí žínkou, další „štamprlička“ následovala v šest, večere v sedm a o půl deváté už byli v posteli.

„Co myslíš, že dnes Mulliganová předloží?“ Enyon věděl víc než dobře, že nemají žádnou kuchařku, ale nechtěl manželce zlomit srdce. Clarissa velice dbala o zavedené pořádky a personál. Enyon věděl, že je to ryze ženská záležitost; ženy neměly na víc než na to, dohlížet na domácnost. Pohlédl na manželku a pomyslel si, jaké měl z pekla štěstí. Clarissa si udržela postavu a své názory si nechává pro sebe; co víc si může Enyon přát?

„Doufejme, že zase nebude ta mizerná sekaná.“

Clarissa manželovi neprozradila, že jejich kuchařkou je teď snacha. Mulliganová odešla skoro před deseti lety do penze, ale Clarissu těšilo, že si hrabě představoval, že je kuchyň stále plná zaměstnanců.

„Převlékneme se k večeři?“ tázala se. Trvalo jim vždycky nejméně šedesát minut, než se z denního oblečení převlékli do večerního.

„A musíme, drahá? Je tu zatracená zima.“

„Když na věci přestaneme dbát, jakou naději zanecháme příští generaci?“

Jakou vlastně? pomyslela si Clarissa. Věděla, že budoucnost hradu visí na nitce, která se může kdykoli přetrhnout. Modlila se, aby manžel zemřel dřív, než se hrad prodá nějakému cizinci, a před nějakým časem se rozhodla, že ho raději udusí polštářem, než by dopustila, aby byl svědkem toho, že osm set let stará tradice přišla vni-

več. Kdyby jen Enyon nebýval takový sukničkář; tolik žen museli vyplatit! A ten její pitomý požitkářský syn, čert aby ho vzal! Nikam to v životě nedotáhl, pořád jen utlouká čas psaním hloupých básniček, které mu nikdo nevydává, a tou absurdní prací v bance! To, že se oženil s Jane, je jediná dobrá věc, kterou kdy udělal, i když její věno nebylo zdaleka tak velké, jak všichni doufali.

Pohládila manžela po ruce. „No tak, drahý.“

Enyon se s námahou postavil. „Nejdůležitější je zajistit, aby příští generace měla čistý štít a nezažila žádná nepřijemná překvapení,“ prohlásil s přesvědčením.

„Řekla jsem ti vůbec někdy, jaký jsi dobrý a laskavý člověk?“ Hraběnka políbila manžela na tvář.

„Možná bych toho Gainsborougha měl nechat Blaze. Jestlipak už brzy přijede? Stýská se mi po mé holčičce.“

Hraběnku při zmínce o jejich dceři píchlo u srdce. Od té doby, co ji viděli naposled v Londýně při každoročním čaji v hotelu Fortnum a Mason, kdy slavila narozeniny, uplynulo už dvacet let. Protože hrabě teď odmítal vytáhnout paty z Trelawney a Blaze odmítala hrad navštěvovat, jejich kontakt se omezil na telefonát o Vánocích.

„Pokusím se ji přesvědčit, aby brzo přijela. Ale víš, jak je přetížena prací.“

„Srdce mi kvůli ní krvácí,“ poznamenal hrabě.

„Já vím,“ odpověděla hraběnka mechanicky.

„Kvůli čemu se to s Kitem pohádali?“ zajímal se Enyon.

„Přece zase kvůli tomu bydlení.“

Oči hraběte zaplály hněvem. „Proč si ti zatracení mladší sourozenci nedokážou uvědomit, že jde o rodinnou tradici! Kdybychom ty staré panny a druhorozené syny neposlali pryč, stala by se z toho tady babylonská věž. Přecpaná sourozenci, kteří se nezmohli na sňatek.“

„Myslela si, že Kitto a Jane možná budou mít modernější názory.“

Hrabě pohrdavě zafrkal. „Komupak ty moderní názory kdy pomohly?“

„Máš svatou pravdu.“

„Dvacet let je hrozně dlouhá doba na to, aby si lidi záviděli bydlení,“ uzavřel hrabě smutně. Blaze – silnější, statečnější a samostatnější než její bratr – byla otcovým miláčkem; často si říkal, jestli mezi nimi nedošlo k záměnně genů.

Manželé zase ztichli a hleděli na čtyři žhnoucí spirály elektrických kamínků.

„Co si dnes večer vezmeš na sebe?“ zeptal se hrabě po notné chvíli.

„Myslím, že ty dlouhé zelené taftové šaty a diamantový náhrdelník.“

„Možná bychom si mohli po večeři zapnout rádio a zatančit si,“ navrhl hrabě.

„To by bylo božské, drahý.“

Enyon si omotal pléd těsněji kolem kolen.

„Viděla jsi v poslední době Tuffy?“ sondoval.

Clarissa se na pár minut zamyslela. „Nejméně rok ne.“

„Myslíš, že je mrtvá?“

„To bychom se snad dozvěděli.“

„A kdo by nám to řekl?“

Clarissa zaváhala a snažila se rozpomenout, jestli Tuffy mluví s Jane, nebo s Kitem. Manželova sestra byla i podle rodinných měřítek silně výstřední. Jako první žena z jejich dynastie měla zaměstnání. Nikdo nevěděl přesně jaké, ale šuškal se, že to má něco společného s univerzitou a hmyzem. Když se zdržovala doma, pochodovala po parku vyzbrojená sítkou na motýly a spoustou igelitových sáčků na vzorky a s potěšením sbírala kdejakou zdechlinu.

„Určitě bude v pořádku.“

„Nemám zítra poslat komorníka, aby ji zkontroloval?“ napadlo hraběte.

„Myslím, že za ní pošlu správce statku – není tak přecitlivělý.“ Clarissa sice netušila, jestli její syn někoho takového zaměstnává, ale ráda vždycky našla rozumné řešení každého problému.

„Zpropadeně dobrý nápad. Moc dobrý.“

Na jednu rozžhavenou spirálu elektrických kamínek narazila nějaká muška, trochu to zajiskřilo a bylo cítit slabý závan spáleniny.

„Myslíš někdy na smrt?“ otázal se hrabě manželky.

„Určitě ne.“ Pohlédla úkosem na manžela. Nebylo pro něj typické, aby se takhle přímo ptal na takové sentimentální věci. „Proč?“

„Není to moc velká zábava, co?“

„Co není zábava?“

Hrabě zatřepal rukama posetými stařeckými skvrnami. „Tohle. Všechno tě bolí a je toho tak málo, na co by se člověk těšil.“

Hraběnkou ten rozhovor začal velice znepokojovat. Nevěděla, jestli má manžela chlácholit, nebo mu vyhubovat. „Smyslem života je v něm pokračovat,“ podotkla věcně.

„Jediné, co mě drží při životě, je strach ze smrti,“ prohlásil Enyon.

Za padesát minut jim do jejich křídla hradu přinesla Jane podnos s jídlem a zjistila, že jsou ustrojeni k večeři. Hrabě měl na sobě domácí župan ze zeleného sametu, černou kravatu a vyšíváné bačkory, jeho žena taftovou róbu. Jane si všimla Enyonova červeného nosu a neuniklo jí, že se Clarissa trochu třese.

„Co kdybyste se šli navečeřet do hlavní kuchyně? Je tam hezky a teplo,“ navrhla jim.

„Co by na to řeklo služebnictvo?“ pohoršil se hrabě. „Připadalo by jim to prazvláštní, kdybychom se tam objevili.“

Jane opět nechápala, proč musí hrát tuhle komedii; oba věděli, že už žádné služebnictvo nemají, až na nevr-

lou paní Sparrowovou, která měla každé úterý a čtvrtek uvařit večeři, ale v kuchyni se už čtrnáct dní neukázala.

„Proč nám neservíruje jídlo Barnes?“ pohlédl hrabě tázavě na snachu.

„Neměl by ses převléknout k večeři, drahý? Kitto se bude divit, co to s tebou dnes je.“ Clarissa se významně podívala na Jane, chtěla, aby se k té hře přidala.

Jane na tohle divadýlko dnes neměla náladu. Položila podnos stranou. „Zvládnete to, Clarisso?“ Její tchyně přikývla. Jane se na ni zahleděla, na tu kdysi tak mocnou a bohatou ženu, teď tak hubeňoučkou, zmrzlou a ztrápenou tím věčným patetickým předstíráním. Bylo jí té starinky nesmírně líto.

„Nádobí nechte na stole, Barnes ho pak přijde sklidit, až si půjdete lehnout,“ řekla Jane a prostřela na leštěném stole pro dva. Postavila tam i sklenky na víno, i když od té doby, kdy si mohli dovolit láhev něčeho kvalitního, uplynulo už drahně času.

„Půjdu se převléknout,“ dodala.

Hraběnka se na ni vděčně usmála.

„Nalij mi gin, drahá,“ požádal hrabě. „Na tři prsty – potřebuju se něčím zahřát.“

„Asi si dnes dám s tebou,“ odpověděla laskavě hraběnka. „Nepamatuju tak chladný červen. Nepamatuju.“

Tuffy Scottová si musela přiznat, že se v jejím domku nadmíru rozmnožila myší populace a že je potřeba to nějak řešit. Před dvěma týdny se vrátila na Trelawney a shledala, že má postel plnou drobných hovínek, sáčky s cereáliemi byly prokousané a toaletní papír rozcuckovaný (posléze objevila v jednom starém kufru myší hnízdo vytvořené právě z tohoto papíru). Hlodavci si naštěstí nedokázali poradit s konzervami fazolí a čočky, takže tu přece jen zbylo něco k jídlu. Pro ženu, která se živila křehkými rý-

žovými chlebíčky, cereálními suchary a luštěninami, znamenala ztráta dvou třetin jejich zásob nepříjemné překvapení, protože doufala, že příštích čtrnáct dní stráví prací na nové hypotéze, a ne že bude nucena cestovat žalostnou cornwallskou veřejnou dopravou za nákupem základních potravin.

Tuffy donedávna myši nevadily. Naopak. Bydlela sama a ráda naslouchala cupitání drobných myších paciček mezi střešními trámy nebo na podlaze. V poslední době se však to cupitání změnilo v dupot a hrstka malých přátel se rozrostla v obrovskou armádu. Tuffy by ráda pochopila, proč po tolika letech soužití s těmito malými tvorečky nastala z jejich strany taková náhlá populační exploze. Tuffy patřila ke světovým špičkám v oblasti entomologie a specializovala se na účinky klimatických změn na hmyz, které zkoumala v přirozeném prostředí. Jestliže v jejím domově žilo několik tisíc myší, dalo se předpokládat, že v jejich kožíšcích žije několik miliard blech. A nic na světě ji nezajímalo víc, než jak žijí, dýchají, skáčou a množí se tvorové řádu Siphonaptera.

Myší trus představoval jen část problému. Byli tu také ptáci; Tuffy každý rok v půli dubna otevřela okna dokožán a zavírala je až koncem léta, aby si na stropních trámec jejího obývacího pokoje a ložnice mohly stavět hnízda vlaštovky. Zpočátku její nabídky využilo jen pár z nich. V posledních letech si tu vybudovalo domov přes deset párů a každý produkoval nepředstavitelné množství trusu. Tuffy neměla to srdce okna zase zavřít a zároveň neměla čas po svých opeřených přátelích uklízet.

Vždycky dávala přednost společnosti zvířat než lidí a od svých šestnáctých narozenin roku 1950 se vystříhala konzumace všech živočišných produktů, počínaje masem až po mléko (nebylo to těžké, protože železná ruka přidělového systému ještě stále svírala zemi hrdlo).

Dále odmítala nosit jakékoli výrobky z kůže, neboť by mohly představovat ohrožení světa zvířat nebo mu škodit. V létě nosila gymnastické cvičky a tuniky, v zimě gumové holínky, manšestráky a tvídová saka. V jejich rodině se podle dlouholeté tradice neplýtvalo časem a prostředky na vzdělání dívek; mládí bylo prostě obdobím čekání na sňatek. Tuffy neměla zájem o opačné pohlaví (vlastně ani o stejné) a fascinovala ji příroda. Proto se rozhodla udělat (na někoho z rodu Trelawneyů) velice neobvyklou věc a zapsat se na univerzitu s úmyslem, že se připraví na nějakou profesi. Její zájem o blechy začal už tehdy, kdy tento hmyz zdecimoval její milovanou ochočenou slepici; bylo to poprvé (a jak se pak ukázalo, i naposledy), kdy jí něco zlomilo srdce a mělo to nečekané následky.

V poválečném zmatku a chaosu se nikdo z rodiny neptal, proč nejmladší dcera jezdí denně autobusem do Plymouthu nebo se na celé dlouhé hodiny zavírá ve svém pokoji. Jedna staropanenská tetička jí zanechala malou částku, kterou Tuffy pak mohla použít jako stipendium. Během několika příštích let už jako zralá studentka absolvovala zkoušku za zkouškou, získávala tituly a doktoráty. Post vědecké pracovnice na univerzitě jí pak poskytoval i skrovný příjem. Když její starší bratr podle staré rodinné tradice vypudil své sourozence z hradu, opevnila se v polorozpadlém domku na konci parku a už tam zůstala.

Teď seděla a jedla fazole v rajske omáčce s broskvovým kompotem (obojí přímo z konzervy, protože pak nebylo třeba umývat nádoby). Spláchla jídlo lahvoým černým pivem, dala si multivitaminovou pilulku a přemýšlela, jak tu početnou populaci hlodavců dostat pod kontrolu. Nepřicházelo v úvahu, že by myšky trávila nebo chytala do pastí. Pohrávala si s myšlenkou pořídit si kočku, ale pak usoudila, že i tato varianta by znamenala vraždění neviňá-

tek. Rozhlížela se po světnici a zvažovala, které z věcí v ní uskladněných opravdu potřebuje k životu. Nacházelo se v ní asi čtyřicet metrů odborných časopisů, několik různých mikroskopů, dva počítače, odhadem tak osmadvacet tisíc kusů blech a jiného hmyzu, kuchyňské vybavení (konvice, otvírák na konzervy, dvě misky a pár příborů) a oblečení a boty, které by se vešly do dvou kufrů. Musela si přiznat, že je to všechno naprostý odpad, ale byl to její odpad.

„Jedna strana musí odejít,“ oznámila myšce, která beze strachu vylezla z krabice s obilninami a klidně ji pozorovala lesklýma černýma očima. „A jelikož vy jste v obrovské přesile, musím to být já.“

I když Tuffy věděla, že bude muset opustit místo, které jí bylo pětapadesát let domovem, neměla mnoho možností, kam se uchýlit. Domek – či spíš chalupa – v údolíčku na konci parku jí poskytoval velice vítané soukromí. Odstěhovat se někam blíž k civilizaci Tuffy považovala za to nejhorší, co by ji v životě mohlo potkat. V nejbližší době bude muset zajít do hradu, kde bydlí její synovec s manželkou (byla si stoprocentně jistá, že se jmenuje Jane), a zeptat se jich, jestli by ji mohli ubytovat někde jinde než v domku.

Smetla drobná myší hovínka z přikrývek a zalezla si do postele. Naštvalo ji, když zjistila, že se v obou polštářích nachází myší hnízdo. Neustálé pištění a vrtění mláďátek znemožňovalo spánek. Vyndala z nočního stolku igelitový sáček a přemístila do něj omladinu i s hnízdem (vytvořeným z toaletního papíru a jejího oblíbeného svetru). Doufala, že tam skončí i pár přebývajících blech. Pak vstala, přešla k psacímu stolu a strávila noc tím, že si na čistý list papíru poznamenala nová zjištění. Nadpis zněl „Vliv klimatických změn na populaci *Mus musculus*“. Mezi odstavce s poznámkami, které vyžadovaly ještě další

průzkum, ve spěchu naškrábala: „časný nástup teplého jara“, „semena buků“ a „nedostatečné zkušenosti s farmářem“.

Vzala další papír a nadepsala jej „Proč poskytnout přístřeší staré tetě“. Odpovědi sepsala v několika stručných bodech, v nichž zdůraznila extrémně nízké nároky na jakoukoli péči, malé množství osobního majetku, časté cestování, naději na brzkou smrt (je stará) a nabídku dostatečně vysokého nájemného (plus náklady na energie, protože si našetřila slušnou částku z toho, co dostala jako odměny a příplatky za doktorské práce). Přijala by jakoukoli nabízenou místnost a složila by kauci v hotovosti, a to ve výši čtyřletého nájemného za předpokladu, že místnost by se nacházela dostatečně daleko od té části hradu, kterou obývá její bratr se svou (tuctovou) manželkou.

Moonshot Wharf

Pondělí 30. června 2008

Blaze Scottová stála na terase svého bytu, která jej lemovala po celém obvodu a poskytovala výhled na Tower Bridge. Hodiny ukazovaly devět večer a ještě bylo světlo a teplo. Dole vycházely z hospůdek postavičky malé jako mravenci, skupinka přátel si něco grilovala v zahrádce na střeše nedalekého bytu, dalším otevřeným oknem bylo vidět nějakou rodinu u večeře, dva milenci v sousedním bytě leželi na červeném gauči a objímali se a v parčíku na ulici hrálo pár lidí metanou, divoce a bez pravidel. Zapálila si cigaretu a zhluboka potáhla, sledovala, jak rozžhavený konec slabě zapraskal a rozzářil se oranžovým světlem, a přála si, aby její život shořel stejně prudce. Lokla si štiplavého kouře a rozkašlala se, ale ani si nezakryla ústa, protože tu nebyl nikdo, kdo by si toho všiml

Od té doby, co si tento byt na Moonshot Wharf číslo pět v roce 1998 za dvě stě padesát tisíc liber pořídila, vzrostla jeho hodnota čtyřnásobně. Nekoupila ho jako investici, ani kvůli výhledu; lákal ji proto, že se nabízel jako „okamžitý domov“ vybavený vším, co jeho vlastník potřeboval, a spoustou dalšího, co nepotřeboval, počínaje postříbřenými čajovými lžičkami přes vířivku pro čtyři osoby a drahé egyptské papyry až po malé koncertní křídlo. Byt byl pravý opak jejího domova z dětství, hradu Trelawney – což

byl další důvod, proč si ho Blaze vybrala: aby se jejímu rodnému hnízdu podobal pokud možno co nejméně.

Když její starší bratr hrad v roce 1988 převzal, Blaze musela kráčet ve stopách svých předků: rodinná tradice velela, aby mladší sourozenci budoucího hraběte z hradu odešli. Sestry si měly najít manžela a bratři nějaký jiný způsob života než zdědit hraběcí titul i s hradem. Blaze se tedy jednoho dne ocitla na Paddingtonském nádraží a kromě malého kufříku, padesáti liber v hotovosti a diplomu z Oxfordu, kde vystudovala matematiku, neměla nic. Natož nějakou představu, co dál.

Teď se zahleděla směrem na jih ke Canary Wharf. Nad hladinou řeky se nebezpečně nízko vznášela bílá igelitová taška unášená větrem. Byl odliv a odkryté břehy Temže vlhce zářily ve světlech pozdního večera. Dva hledači vyzbrojení kbelíky chodili sem a tam ve snaze najít něco, co uvázlo na mělčině u břehu. Blaze to jednou také zkusila. Sešla k vodě a pozorně se dívala, co zajímavého přinesla. Našla jen starou botu, golfový míček a utopenou kočku. Od té doby raději řeku a její břehy pozorovala shora – lidi spěchající do práce, autobusy a taxíky, převážející pasažéry, a lodě, od těch válečných až po zrezivělé nákladní říční čluny, které se plavily oběma směry. Vánek se otočil a přinesl až nahoru ke střešnímu bytu závan síry a řas. Prála si, aby bylo později a ona už mohla jít spát; chtěla skončit dnešek a mít za sebou i zítřek. Usoudila, že jedna štamprlička vodky neuškodí. Nalila si ji v kuchyni a hodila ji do sebe, milovala ten palčivý pocit v krku, to, jak jí vyhrkly slzy. Ještě jednu, rozhodla se, přenesla si skleničku na terasu a pomyslně si připila na úspěch své prezentace, která ji čekala následujícího dopoledne, kdy se nový vlastník firmy Kerkyra Capital, americký aktivista Thomlinson Sleet, rozhodne, kterého z hlavních partnerů firmy si ponechá. Blaze byla ostře

proti tomu, aby Sleet firmu převzal; na papíře ta smlouva působila lukrativně, každý z klíčových hráčů dostane značné akciové opce, ale ty jsou ve skutečnosti prodejně až po pěti letech a znamenaly by pro ni málo, jestliže se její fond během té doby naplní. K jejím obavám bylo přihlédnuto, ale přehlasovali ji v poměru pět hlavních partnerů ku jedné.

V průběhu uplynulého roku ztrácela Blaze peníze a klienty. Kdysi ji považovali za hvězdu firmy, která měla v City ten nejlepší nos, co se akcií týče, ale postupně v ní stále víc viděli pomýlenou podivínku, která to s šířením katastrofických předpovědí začíná už poněkud přehánět. Dvanáct měsíců předvíдалa mohutný finanční propad, ale trhy pořád stoupaly. Když francouzská banka BNP Paribas v srpnu 2007 zmrazila tři ze svých fondů, vyjádřila se, že to připomíná počátky velkého krachu na burze roku 1929. Nic se nezměnilo. Za měsíc a něco došlo k prvnímu náhlému a hromadnému vybírání vkladů v britské bance Northern Rock. Blaze opět větrila kolaps a vložila své peníze i peníze svých klientů do zlata, aby pak jen sledovala, jak cena vzácného kovu stoupá a zase klesá. Také prošvihla raketový nárůst tržních cen akcií; ty, které roku 2006 prodala za sto čtyřicet dva liber, se v říjnu následujícího roku vyšplhaly na dvě stě třicet pět.

Finanční trhy se vždycky houpaly na vlnách bravury a slibu, ale Blaze byla přesvědčená, že vody jsou teď tak mělké a proudy tak dravé, že i ty největší a nejnepotopitelnější instituce musejí jít ke dnu. Zířejší prezentace představovala poslední šanci přesvědčit své zbývající klienty, že je její intuice správná: musela přesvědčit i samu sebe. Bude argumentovat tím, že banky si půjčovaly až moc. Mezinárodní instituce jsou příliš provázané, aby odolaly krachu kterékoli větší instituce. Došlo k osudnému spojení deregulace a technologie; s novými produk-

ty se může vytasit kdokoli, ale jen málokdo chápe skrytá rizika. Blaze už v tomto smyslu kdysi mluvila, ale její důvěryhodnost byla neustále nahlodávána. V roce 2005 spravovala dvě miliardy liber, letos už jen necelou miliardu. Její nejvýznamnější klienti přešli k JW, Inc., investičnímu fondu řízenému vynikajícím a samotářským Joshuou Wolfem, který ji i světové koeficienty pravidelně a vytrvale překonával. Pokud její aktiva, kterými disponuje, klesnou o hodně níž, bude přeřazena z pozice hlavního partnera na společníka. Jako u ostatních v Kerkýře představovaly její prémie významnější položku než její výplata; letos bude ráda, když bude vůbec nějaké mít.

Zašla zase do bytu a prsty nohou pohladila tlustý bílý koberec, stále čistounký a bez skvrn, měkký a hřejivý. Prošla velkým nepřepaženým obývánkem – sladěným do béžové a hnědošedé – kolem kuchyně s povrchem z černého mramoru a s bílými skříňkami zhotovenými na míru. Zastavila se u sedací soupravy a smutně se podívala na krystal z růžového křemene, který byl nehorázně drahý a měl přitahovat lásku. Už tady ležel šest let a jeho magická síla se dosud neprojevila.

Zakručelo jí v žaludku, a tak otevřela ledničku v naději, že ji její obsah překvapí. Nepřekvapil. Zírala na kelímky s obličejovou kosmetikou, láhve archivního šampaňského a úhledně srovnané hraničky tmavé čokolády. Nemělo cenu kupovat potraviny, aby se pak jen dívala, jak se tu kazí. Většinou obědvala i večeřela u stolu ve své kanceláři. Málokdy si někam vyšla; práce měla přednost před kamarádkami, a jelikož neměla manžela, děti ani koníčky, její konverzační arzenál byl dost chudičkový. Bylo snazší zaplatit si psychiatra, aby ji někdo vypočetl, maséra, aby se jí někdo dotýkal, a i když věděla, jak to chodí, starost a péči svého trenéra nebo kadeřnice často mylně považovala za opravdový zájem. Během posledních let svůj citový život

důkladně prořezala – větve naděje, touhy a něhy odsekávala jednu po druhé; někdy dokonce věřila, že přesně takový život si přeje. Neustále se nad ní vznášel pocit viny, seděl jí nad hlavou jako vlhký a studený mrak, zaclonil většinu paprsků jejího úspěchu; byla neomluvitelně privilegovaná a její štěstí a přízeň osudu jsou výsledkem abnormálních matematických schopností. Aby tyhle pocity odehнала, pohroužila se až po uši do práce, a když nepracovala, cvičila.

Když zavírala ledničku, na okamžik se v jejích zrcadlových dveřích zahlédla a odvrátila pohled. I po čtyřiceti letech si ještě musela zvykat na mateřské znaménko, které se jí jako jizva táhlo od levého oka přes tvář až na krk. Když ho její otec spatřil poprvé, snažil se brát dceřin hendikep z nějaké lepší stránky a pojmenoval ji po jednom dostihovém koni, který měl na obličejí nepravidelnou bílou skvrnu. Matka, zděšená postižením novorozené dcery, jí už odmala drhla tvář citronovou šťávou a jedlou sodou, což vyvolalo vznik bolestivých lézí. Pak se doslechla, že jakýsi lékař v Plymouthu dokáže tenhle problém vyléčit, a dovolila mu, aby na šestileté holčičce prováděl své pokusy. Transplantace kůže se vůbec nezdařila. Jizva, která dítěti na tváři vznikla, byla horší než ten původní plamen. Plastická chirurgie a léčba laserem selhaly. Pravá polovina Blaziny tváře byla krásná, měla nádherné vlasy i postavu; ale když se na sebe podívala do zrcadlových dveří ledničky, viděla jen svráštělou kůži na levé tváři a matčino zoufalé zklamání. Do očí jí vstoupily slzy a kutálely se jí po tvářích. Zatała pěsti, až se jí nehty zaryly do měkkých dlaní; sebelítost byla ještě horší než osamělost.

Jednou v životě zamilovaná byla. Bylo jí tehdy něco přes dvacet a milovala matematika Toma Barnabuse, který zemřel na rakovinu. Pak zažila několik více či méně úspěšných dalších románků různého trvání: s chlípným státním

úředníkem z East Endu, který si říkal Stepney Hřebec, s dealerem zbraní z Vídně, který se rozbrečel jako malé dítě při pohledu na nějaké zraněné zvíře, s americkým dokumentaristou, hezkým a marnivějším než nějaká filmová hvězdička, který ji opustil, když odmítla financovat jeho další projekt, s transvestitou vlastním investiční fond, s filozofem vlastním kocoura pojmenovaného po britském filozofovi Wittgenstein, s mladšími muži, kteří tvrdili, že její vrásky jsou sexy, se staršími, kteří tvrdili, že jim těmi vráskami připomíná jejich manželky nebo matky.

Roky plynuly a Blazin smysl pro dobrodružství zvetšel prací a povinnostmi; bylo stále těžší a těžší se s někým seznamovat. Muži ji i nadále zvali na rande, ale byli to bohužel ti ženatí, ne ti, kteří se ženit teprve chtěli. Málokdy se ozvali podruhé, snad proto, že její potřeba být milována byla příliš znát a že její osamělost tolik bila do očí a odrazovala jako třetí do páru. Začala se ptát sama sebe, kdo by pro ni plakal, kdyby zemřela. Co po ní zůstane? Nikdy nezasadila strom, nezplodila dítě, nepostavila dům. Nestála ani za nekrolog a na její pohřeb by přišel někdo leda tak z povinnosti, z nudy či případně nějaký alkoholik kvůli sklence sherry. Její ostatky by uložili na rodinném hřbitově v části vyhrazené pro staropanenské tety. I její kariéra byla zastřena mlhou: uměla vyčarovat zisk ze snů a nezdarů a zabývala se obchodováním s akciemi a podíly, činností, která byla pouhým okem neviditelná, spočívala v přesunu peněz z bodu A do bodu B a byla k užitku jen nepatrnému zlomku populace.

V pracovní dny se to dalo vydržet, ale víkendy se pro ni staly očištěm; co měl člověk ksakru dělat od pátečního večera do pondělního rána? Občas si dopřála krátkou přestávku a zajela si někam do ciziny, ale svoje problémy tam ze sebe nesetřásla, jen scenerie byla jiná. Pár měsíců dobrovolně pracovala v jedné ubytovně pro bezdomov-

ce, ale pak si jeden z nich stěžoval, že pohled na její znetvořený obličej mu bere chuť k jídlu. Občas uvažovala o tom, že si pořídí dítě, i kdyby jen proto, aby její život dostal nějaké neobchodovatelné souřadnice a strukturu. Pravidelnost školních roků by mohla působit uklidňujícím dojmem a dosáhla by té kýžené úlevy, že by mohla myslet i na něco jiného než jen na sebe. Pak však zvítězil rozum, když si představila s tím související zmatek, křik a nepořádek, nemluvě o nepředstavitelné nudě spočívající v čtení pohádek na dobrou noc, výletech na pískoviště nebo hrách s ostatními dětmi za přítomnosti jejich matek. Nedivila se, že její matka přenechala úkol vychovávat děti členům hradního personálu. Blaze vždycky po několikaminutových mučivých úvahách na toto téma dospěla ke stejnému závěru: lepší je uchovat si pěknou postavu a poslední zbytky duševního zdraví.

Bezcílně bloumala bytem, pak vešla do knihovny a přejela pohledem po policích s nepřečtenými romány, knihami o rozvoji osobnosti a životopisy, které si vždycky koupila v prchavém záchvatu nadšení pro dané téma. Přelétla zrakem hřbety DVD, její sbírka čítala tisíc kusů, ale nenašla žádný titul, který by alespoň polechtal její fantazii. Udělala si seznam všech mužů, s nimiž spala (krátký), a těch, kteří ji odmítli (téměř stejně dlouhý), a našla si je na Facebooku. Přečetla polovinu článků o tom, jak sendviče požírají kulturu, a dostala hlad. V kuchyni našla v kredenci krabici s cereáliemi Frosties, dávno prošlými, avšak konzervovanými cukrem. Mléko neměla, tak je zalila vodkou. Byla to dobrá kombinace a napadlo ji, že kdyby někdy nastala ta vysoce nepravděpodobná situace, že by pořádala večeři pro přátele, tuto specialitu by jim předložila jako dezert zvaný „Froska“.

Bylo teprve čtvrt na deset, moc brzo na prášek na spaní. Pohlédla na láhev vodky, uvažovala, jestli si má dát

další skleničku. A teprve v té chvíli si všimla dopisu, který sem zřejmě položila její uklízečka. Sklouzl za misku. Ru-
kopis na ni promluvil jako nějaký přízračný hlas ze záhro-
bí. Přečetla si jméno odesilatele – Anastasia – a srdce se
jí sevřelo. Vybavila si jejich poslední setkání, někdy před
dvaceti lety. Nedokázala čelit útoku těch vzpomínek, na-
tož obsahu dopisu, a tak obálku zmačkala a hodila do
koše.

Z dezertu „Froska“ se opila. Lehce se přidržovala nábyt-
ku a zase vyšla na terasu. Snažila se vybavit si čísla a číslice
pro zítřejší prezentaci, ale před očima měla jen tu modrou
obálku. Proti své vůli ji vylovila z koše a uhladila na mra-
morové desce kuchyňského pultu. Na razítku bylo napsá-
no Balakpur, Orissa. Roztrhla obálku, posadila se k pultu
a četla.

Milá Blaze,

*díky internetu mám přehled o Tvých mnoha úspěších. Dva-
krát za sebou podnikatelka roku, nejmladší hlavní partner
firmy Kerkyra Capital, hostující řečník na důležitých me-
zinárodních konferencích, členka výboru a vůdčí postava
ve světě financí. Pokaždé když vidím jednu z těch pochval,
cítím píchnutí nezasloužené zprostředkované pýchy. Nepo-
dařilo se mi zjistit nic o Tvém osobním životě; možná ses
provádala, možná máš děti.*

*Předpokládám, že Jane pokračuje v té vznešené tradici
všech hraběnek Trelawneyových, sedí pod přísným dohle-
dem nějakého slavného Gainsboroughova obrazu v jídelně
na Trelawney, objednává si vejce naměkko, čte vyžehlené
noviny, probírá s kuchařkou jídelníčky, sestavuje zasedací
pořádek na večer. Kdysi jsem po takovém životě přímo prah-
la, teď mi připadá jako smrtelná nuda.*

Od té doby, co jsme se viděly naposledy, jsem zažila mnohá dobrodružství. Pracovala jsem v uprchlickém táboře, žila jako cikánka, přešla Himálaj, napsala čtyři knihy (nepublikované), a jak víš, provdala jsem se za mahárádžu (mrzí mě, že ses nemohla účastnit naší svatby – byla to docela podívaná). Nebyl to scénář, jaký jsem si představovala nebo chtěla, ale měla jsem zajímavý život. Teď, když se nacházím tak nebezpečně blízko smrti, lpím na životě se zuřivým zoufalstvím. Myslela jsem, že sejdu ze světa při něčem velkém – ve válce nebo v lavině, a ne nemocí, která mě požírá zevnitř. Nejsem na to připravená. Zdaleka ne.

Blaze odložila dopis. Už dlouho na Anastasii nemyslela. Od toho „incidentu“ se snažila svou bývalou přítelkyni vymazat z mysli – a ona teď má tu drzost a snaží se jí vloudit zpátky do života. Copak si ta ženská myslí, že v něm po tom, co se stalo, bude nějak vítaná? Blaze se trásla vzteky a písmo se rozmazalo. Rychle otáčela stránky, přeskakovala odstavce, až dospěla k poslednímu řádku. *Naléhavě vás prosím, abyste se ujali mé dcery.* Blaze uskočila jako opářená a roztrhala dopis na kousíčky, vyběhla na terasu a hodila je dolů, dívala se, jak se útržky papíru třepotají v okolním vánku. Spánembohem, je pryč. Srdce jí prudce bušilo a účinky vodky pominuly. Po téměř dvaceti letech rozhodného vymítání ďábla byla Anastasia zpátky v jejích myšlenkách.

Blaze to potřebovala někomu říct, ale kdo by to kromě protagonistek pochopil? Ke svému terapeutovi měla jít až v pátek, tedy za čtyři dny, proto zavolala své americké jasnovidce madam Alvíře. Blaze považovala spiritistická média – stejně jako mnoho agnostiků – za rovná Bohu: se stejnou měrou naděje a skepticismu.

„Mám vám to účtovat přes vaši American Express?“ zeptala se madam Alvira s plnou pusou, právě něco jedla.

„Ano.“

„Co potřebujete vědět?“ Její přízvuk nezapřel prostředí Bronxu.

„Napsala mi dlouho ztracená kamarádka, že umírá, a žádá mě, abych vychovala její dítě. Nevím, co mám dělat.“

„Podívám se na věštby.“ Bylo slyšet, jak se Alvira s hlasitým šustěním probírá nějakými papíry. Po několika minutách se ozvala a zpěvavým hlasem předčítala: „Mladý lišák téměř překročil řeku, vtom si namočil ocas. Dokonalá korektnost vede ke štěstí. Ať se otřepe, jako kdyby pronikl do kraje démona, kde přijde tříletá odměna z velkého království.“

Blaze si zapsala jasnovidčina slova.

„Může tam být pokrok a úspěch, když mi projeví upřímnost, která tvoří východisko k proroctví. Nebo by tam mohl být problém. Mohl by tam být klid a teplo nebo by tam mohlo být nebezpečí v neznámém.“ Jasnovidka přestala číst. „Máte to?“

„Nechápu, co to znamená.“ Blaze byla zmatená.

„Žádala jste mě, abych se koukla na věštbu, ne abych vám radila. Jestli chcete radu, bude to dalších pět set dolarů. Už tu mám další hovor, tak se prosím rozhodněte.“

„Chtěla bych vaši radu.“

„Mám si to vzít ze stejného účtu?“

„Ano.“

„Co o tom dítěti víte?“ zjišťovala Alvira.

„Ani nevím, jak je staré.“

„Opravdu to vypadá jako velice nedobrá nápad.“

„Totéž si myslím i já.“

„Možná by bylo dobré rozšířit váš okruh. Co vaše rodina? Připadáte mi taková osamělá.“